

ՎԵՀԱՓԱՌ ՀԱՅՐԱՊԵՏԻ ԱՅՑԸ ԱԶԳԱՅԻՆ ԳՐԱԴԱՐԱՆ

Մոսկ թվականի ապրիլի 30-ին, առավոտյան ժամը 11-ին, Ն. Ս. Օ. Տ. Տ. Գարեգին Ա Անենայն Հայոց Կաթողիկոսը, ուղեկցությամբ գերաշնորհ Գարեգին արքեպիսկոպոս Ներսիսյանի, Ասողիկ եպիսկոպոս Արիստակեսյանի, հոգեշնորհ Վապգեն արեղա Միրյան-խանյանի, Գրիգոր արեղա Չիֆթջյանի, Բագրատ արեղա Գալստյանի և բարեշնորհ Մուշեղ սարկավազ Ժողովրդի, այցելեց Ազգային գրադարան, ուր հրավիրված էր «Հայրապետը հայոց» խորագիրը կրող ցուցահանդեսի բացմանը:

Ազգային գրադարանի մտաքի մոտ Վեհապետ Հայրապետին հավուր պատշաճի դիմավորեց Ազգային գրադարանի տնօրեն տիար Գևորգ Տեր-Վարդանյանը՝ իր աջհաստակիցներով հանդերձ, և առաջնորդեց կենտրոնական սրահ, ուր պետք է տեղի ունենար ցուցահանդեսի հանդիսավոր բացման պարտոդությունը: Բազմաթիվ այցելուների և հյուրերի ներկայությամբ, Վեհապետ Հայրապետի գալստյան ուրախակի առիթով, ողջոյնի խոսք ասաց Գևորգ Տեր-Վարդանյանը, ապա խոնարհաբար խոսքը տվեց Նորին Սուրբ Օծուրանը:

Վեհապետ Հայրապետը ջերմորեն ողջունեց ներկաներին, դրվատանքի և գնահատանքի խոսքեր ասաց Ազգային գրադարանի նախնի տնօրեն հանգուցյալ Ռաֆայել Իշխանյանի մասին: Այնուհետև Հայոց Հայրապետը, հույժ կարևորելով մեր օրերում աղբյուրի սրահների միջոցառումների կազմակերպման անհրաժեշտությունը, մասնավորաբար ասաց. «Սա ցուցադրության համար չէ, սա սնունդի համար է: Հոգևոր, իմացական, մտավորական, գիտական սնուցումի աղբյուր է Ազգային գրադարանը և իբրև աղբյուրի են եկել եմ այսօր ողջունելու բոլոր այն վաստակավորներին, ովքեր այս հաստատությունը շեն են սրահում, շեն այն իմաստով, որ այն դարձնում են մեր ժողովրդի համար, ընթերցող հասարակության համար մատչելի և այս պատճառով են նրանց կոչում եմ հոգու սննդատու պաշտոնակիցներ: Մենք էլ մեր հոգևոր ծառայության ընթացքում Աստուծո հոսքը, Քրիստոսի ճշմարտությունը, մեր հայրերի ավանդությունը մատուցում ենք մեր ժողովրդին և Ազգային գրադարանը ես ըմբռնում եմ, դավանում եմ որպես լծակից, աջակից Հայաստանյայց Սուրբ Եկեղեցուն»:

Վեհափառ Հայրապետը ամփոփ կերպով անդրադարձավ մեր շնորհալի Հայրապետների գրական հարուստ ժառանգությանը և բարձր գնահատեց այդ ժառանգության դաստիարակիչ դերն ու նշանակությունը հայ ժողովրդի կյանքում: Իր խոսքում հատկապես շեշտեց, որ մեր Հայրապետները, հակառակ իրենց բազմապրաղ գործունեության և ստեղծված ծանր պայմանների, երբեք գրիչը վաղ չեն դրել: Եվ առհասարակ արարելու, ստեղծագործելու ճգնաժամը համարեց մեր ազգին բնորոշ գեղեցիկ հատկություններից մեկը: Այս առիթով Նորին Սուրբ Օծրությունն ասաց. «Ես այս հայրապետներից հարյուր երեսունմեկերորդն եմ Ամենայն Հայոց Կաթողիկոսության գահի վրա և այնպես է պատահել, որ մինչև կաթողիկոս լինելը՝ լինի դա Մեծի Տանն Կիլիկիո գահի վրա, լինի այժմ Ամենայն Հայոց Կաթողիկոսության գահի վրա, ես երեք սրբություններ, երեք նվիրականություններ քանացել եմ պահել, կրել իմ ձեռքում՝ խաչը, գրիչը և հայրապետական գավազանը: Խաչը և գրիչը արդեն իսկ ծանր պարտականություններ են մեկ անձի համար: Եկեղեցու հովվության, ժողովրդի քրիստոնեական դաստիարակության, եկեղեցական կյանքի կապմակերպության է կոչված հոգևորականը և երբ նույն ատեն միանգամայն նա իր գրչով է ծառայում, դա կրկնակի ծառայություն է մեր ժողովրդի համար»: Վեհափառ Հայրապետը վերջում մաղթեց, որ «Հայրապետը Հայոց» ցուցահանդեսը դաստիարակիչ դեր ունենա

ներկաների կրանքում, և առհասարակ Ալգաֆին գրադարանը երբեք չդառնա լոկ գրադարանոց, այլ մշտապես ժառանգի իր սուրբ նախաձեռնությունն է՝ լուսավորի հաջորդաց փոքերն ու հոգիները: Այդս Ամենայն Հայոց Հայրապետը, իբրև սքանչելի իմաստ, «Պահպանիչ» աշտոթից հետո հանդիսավորությամբ կոչելով ժառանգներ, ապրաբարեց. «Աստուծոյ օրհնութեամբ քացուած կը յարտարարեն «Հայրապետը Հայոց» ցուցահանդէսը ի վայելումն ժողովրդեանս հայոց, որ յերևան և ի Հայաստան»:

Ցուցահանդէսը նվիրւած էր Հայաստանում քրիստոնէութեանը պետական կրօն հաստատուելու 1700-ամեակին: Ցուցարաններում ներկայացված էր Հայոց Կաթողիկոսների, այդ թվում և Մեծի Տանն Կիլիկիոյ և Հայոց Արևելից կողմանց Կաթողիկոսութանների գրական ժառանգութեանն ու նրանց վերաբերյալ գիտական հետազոտութեանները:

Վեհափառ Հայրապետը մեծ հետաքրքրութեամբ դիտեց ցուցադրութեանները, եղալ լեզու Ալգաֆին գրադարանի ընթերցարանում և մի քանի այլ սրահներում, պրոքեց ընթերցարանում ներկա ուսանողների և գրադարանի աշխատակիցների հետ, տվեց իր հայրական խրատներն ու խորհուրդները:

ՄՈՒԾԵՂ ՍԱՐԿԱՎԱԳ ԺՈՌՈՅԱՆ

